אקסטאזה? עייפות? קשה לפענח את חבעת פניו של נער זה, שהג'ע לראש הגבעה. ברגע זה הוא אדיש לנוף הנהדר המשתרע סביבו. גם המשקפת התולה לצידו. אינה מנוצלת.

הקטע האחרון של שביל־הנחש - על אף כל השיפוצים עוד יש צורך בחבל. אולם הסוף קרוב ומצב־הרוח גבוה

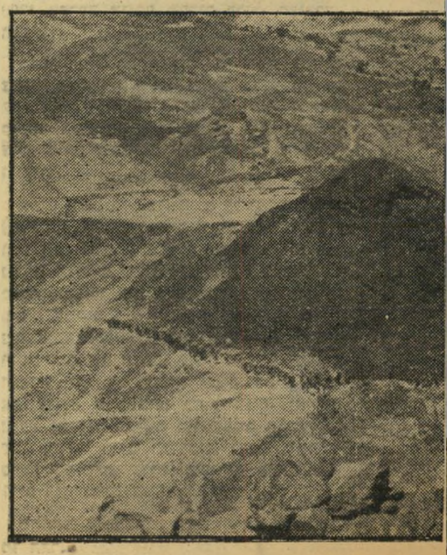

מיבצר הקנאים. דרך זו פחות מסוכנת. אולם מטפסי שביל־

אני מודה בלבי לשלמה לויצקי, איש צוות בת־גלים, שיעץ לי שלשום לזרוק לפינה את נעלי־העור הכבדות, שרידי ימי צה"ל, ולהצטייד בנעלי־חבלנים קלים, עשויים מזאמש צהוב וסוליות־גומי. אני מרגיש כלל שרגלי נעולות. איזו הרגשה משיחררת, רעננה. ואני חשבתי שהזדקנתי, לכל הרוחות.

•

אלכס וגלילי הם זוג מן השמיים, כלומר הפכים גמורים בכל דבר. קשה לתאר אנשים פחות מתאימים איש לרעהו.

גלילי הוא מצרי בן 22, נמוך־קומה, בריא־גוף, ראשו עטוף כפיה לבנה, רובהו מונח ברשלנות על כתפו, כמקל־ט־ולים שיצא מכלל שימוש, בגדיו מרושל־ים בתכלית הרי־שול, רגליו המוצקות פיסעות כמכונה. שום סימן אינו מעיד עליו שהוא אחד מטובי ה־סיירים בארץ.

אלכס, לעומת זאת, שייך לדור הצברים בעלי הליטוש היקי, או היקים בעלי הליטוש הצברי — גבר גבוה מאד, בהיר־עיניים, פתוח־פנים. אקדחו תלוי מצדו, תיק־המפות מונח על תרמיל־הגב, הוא פוסע פסיעה אחת על כל שתיים של גלילי. מי שיכול להגיע לגובה הדרוש, יכול לראות את סימני־הדר־גות של סגן.

אלכס אינו שייך לגדנע או למסע. הוא פשוט הצטרף, מפני שלא יתכן שגלילי ילך בלעדיו. בינו לבין גלילי מספיקים חצאי־מילים, תנועת־יד חטופה, מבט מקרי — והדרך מוסכמת. חצאי משפטים מזכירים זכרונות. אין כמעט גב, גבעה או גיא בארץ שאינם מזכירים לאלכס ולגלילי מסע זה או אחר.

בניגוד לגלילי, שהיה נער בימי תש"ח והתחנך על ברכי הממכפים של המלחמה, שהפכו בינתיים רבי־סרנים, הרי אלכס, איש קרית־ביאליק בן ה־25, עוד הספיק לפקד ביחידת הג'יפים של הנגב.

עברו 50 דקות, יש לנוח לעשר דקות. בהזדמנות זו פורר גלילי בעיה: עליו לה־ציב לאורך הדרך חוליות־הבטחה של אנשי הנח"ל הפרועים. הנח"לאים היו קרובים אלינו והפריעו לבדידותנו. גלילי מריץ חוליה אחת מהם לראש הגבעה הסמוכה. עד הצה־ריים, כשיצטרפו שוב אלינו, לא יפריעו לנו.

•

מאחור בא רץ קטן, נער עולה שחרחר, הנושא מס־קוף * 536. „אני מחפש את גלילי," הוא מודיע.

„תן לי," גלילי מושיט את ידו בעצלנות.

הקטן מודד אותו בחשדנות. „לא, אני צריך את גלילי בעצמו."

„זה אני," צוחק גלילי.

ההוא אינו מאמין. מה זה? לבסוף היא נכנע, מוסר את המס־קוף תמורת קבלה.

פתאום עולה בי רעיון גאוני. מאז ראשית המסע אני מרגיש עצמי כטפיל. כנספח למסע, אין לי שום תפקיד מועיל. ואילו במס־קוף דומה עבדתי בימי הקרבות. אני נוטל אותו לידי. יש לי תפקיד.

„הלו ציפור, הלו ציפור, כאן ציפור אחד, כאן ציפור אחד, הודעה בשבילך, עבור."

כעבור כמה דקות אני מעודכן ביחס לשר־נויים שחלו משך שבע שנים בתהליך הדי־בור. מכשיר־הקשר הוא כלי אידיאלי להע־סיק בו אדם סקרני כמוני. הוא נותן את ההרגשה שאתה קרוב לענינים, למקום בו נתהכות החלטות.

„הלו ציפור אחד, כאן ציפור, מדוע יצאתם מן הואדי? עבור!"

הויכוח הנצחי בין סייר ומפקד. גלילי רוטן, לדעתו צריך הוא להחליט, בתחום המסלול הקבוע, מהו המעבר הנוח ביותר. אולם בניה, אי שם מאחור, סבור, כנראה, אחרת — עליו לשקול את חסכון הכוחות של השדרה כולה. אנו חוזרים לואדי.

בקצב מהיר נבלע הנוף. אנו עולים במעלה, יורדים בצד השני. במישור הרחב אנו נערכים לארוחת־בוקר, תמר הבית־אלפאית מכינה קקאו. בזה אחר זה מגיעים הכוחות — קודם החיפאים, המזכירים את התקופה הפר־טיזנית של הפלמ"ח, ובסוף אנשי הים, שחניתה שוקד אצלם על כל כללי המשטר והנוהג, כולל מיפקד לפני מתן האות למנוחה. שני הקצוות של צה"ל.

•

קדימה, קדימה! עליה מן המישור לגב־עות, חציית הרמה, ספק עם המצוק לפנינו או משמאל. ציפור מבקש להאיט את הצעדים, ציפור רוצה לדעת מדוע איננו. זזים, ציפור תמה שעוד לא הגענו להצטלבות השבילים.

ברגלי חל שינוי מפתיע. נעלי־הזאמש אינם מגינים על האצבעות. כל אבן מכה על הצפורן, ודומה שאני משחק כדורגל עם כדורי־ברזל. לפי אומדנה זהירה ישנן כארבעה ורבע מיליון אבנים טובות בין ראס־זוירה ואדי־חפחף. איני פוסח אף על אחת מהן.

שלמה לויצקי, לו שמעת מה אני חושב עליך!

אלכס וגלילי דרוכים ופוסעים כשתי מכו־

מיפן מיפן כל טיפה יקרה מתי סוף סוף יגיעו הגמלים?

מסמר? אבן? סתם יבלת? הדבר טעון בדיקה. הנער